

Nytårstale 1. januar 2009

Kære Danmark, kære alle I, der bor og betaler skat i Danmark.

Ved indgangen til 2009 står vi i verden – og i Danmark – foran en krise vi ikke har set i mange, mange år. Selvom vi i Danmark har haft markant fremgang i vores velfærd de sidste 15 år, og står bedre rustet end nogensinde til at imødekomme den krise, vi ser rulle ind over verdenssamfundet nu, så er jeg udmærket klar over, at 2009 kræver mange kloge og dygtige politiske beslutninger, hvis vi som samfund skal klare os bedst muligt igennem krisen.

Jeg skal ikke gå i detaljer med krisens omfang – men jeg kan da nævne, at selv i depressionen, der startede i 1929 har vi i Danmark ikke set et år, hvor aktiemarkedet er faldet så meget som i 2008. Ejendomspriser er faldet og mere end et års omsætning af boliger står nu til salg i Danmark. Selvom vi ikke alle ejer ejendomme og har investeret i aktier, så har en meget stor del af befolkningen mindst én af delene, og næsten ingen af disse er gået fri for tab. Og værre er det, at efterspørgslen er blevet stærkt forringet i hele verden. Lad os bare tage skibstrafikken – Danmark er jo udpeget til en rederination – hvor fragtrater på for eksempel tørlast er faldet med næsten 95%! Jeg skal desværre også nævne, at november 2008 formentlig har været den måned, hvori flest danskere har mistet sit job i nyere tid, og de sidste par måneder af 2008 har budt på en lang række konkurser i dansk erhvervsliv. Alt dette påvirker os alle i Danmark, og mens der tidligere været jobs til alle, er det at have et arbejde heller ikke længere noget vi kan være helt sikre på i 2009.

Danmark er blevet væsentligt mere lige i 2008. For de store formuer, der er mistet, er netop mistet af de rige. Men er det bedre, at vi alle er blevet mere lige, fordi alle er blevet fattigere, og de rige har mistet mest? Nej. 2008, der egentligt startede som atter et pragtfuldt år, har været et annus horribilis.

Ja, sådan havde du nok ikke forventet, at jeg skulle starte en nytårstale, men sådan ligger landet, og jeg kan i krystalkuglens ellers meget svært læselige skær godt fornemme, at krisen ruller ud i fuld vigør i 2009. Der bliver mange flere fyringer. Der bliver mange flere konkurser. Der bliver mange danskere, der har købt huse og ejerlejligheder de sidste par år, der ikke kan betale sine regninger og ender med at måtte gå på tvangsauktion. Disse bliver især hårdt ramt, hvis de samtidig rammes af skilsmisse eller mister sit job.

Og som med virksomhedernes økonomi påvirker det også statens økonomi. Mens vi tidligere kun har set helt specielle ulandes nationaløkonomi gå fuldstændig bankerot, har vi i 2008 konstateret et nærmest kollaps hos vores gode broderfolk Island. Min gode ven George Bush har også haft et overbrug af galaktiske dimensioner gennem de sidste 8 år, at selv USA står foran nogle meget svære år hvor skatteyderne skal yde væsentlige mere, end de kan nyde.

I Danmark har vi haft en ansvarlig politisk økonomi, hvor vi igennem de seneste 7 år har nedbragt vores nationalgæld væsentligt. Det bliver en meget stor, og meget svær udfordring at holde indtægter og udgifter i balance i 2009, men da jeg gerne vil fortsætte med regeringens ansvarlige politik bliver vi som regering nødt til at handle resolut og sikre nogle nævneværdige ændringer i statens indtægtsgrundlag og forbrug. Mange af disse ændringer burde muligvis have været gennemført for længst.

Jeg vil starte med det allersværeste i Danmark, nemlig nationalbudgettet. For når der kommer færre penge ind, så skal vi også indstille os på, at der skal færre

penge ud. I stedet for den sædvanlige offentlige "rundbarbering" af budgetter med 1 eller 2% - hvor 5 eller 10% snarere ville blive det nødvendige for 2009, har vi været inde og vurdere hvilket udgifter, vi måske i virkeligheden skal spare endnu mere på.

Vi har som bekendt gennemført en reform af Skat for at gøre organisationen mere moderne. Men jeg må erkende, at på samme måde som med Politireformen, så har reformen af Skat også været meget problematisk. Det har vi heldigvis ikke i befolkningen lagt mærke til, for man ringer jo ikke efter Skat sådan hver dag, og hvis de ikke ringer til dig, så bliver du jo ikke så ked af det.

Men vi har haft nogle nævneværdige problemer i Skat, dels fordi motivationen har været lav og afgangsen har været så stor, og dels fordi der iblandt de chefer vi har sat til at lede Skat har været visse problemer, ikke alene den berømte sommerhus-handel, hvor en embedsmand i Skat muligvis har tilbudt penge under bordet, men også det, at flere af cheferne i Skat har vurderet deres egen målopfyldelse til væsentligt bedre end faktum egentlig er, for at de kunne opnå bonus.

Skatteministeren har i samråd med mig valgt at tage konsekvensen og gå af, og det er aftalt med Socialdemokraterne, at Carsten Koch er den bedste til at varetage opgaven som Skatteminister. Der vil også blive udskiftninger i Skat's øverste ledelse, men det skal understreges, at Skat generelt vil blive styrket rent personale- og lønmæssigt, sådan at vi kan sikre den allermost retfærdige fordeling af byrderne her i Danmark.

Der skal dog ske mange ting på **skatteområdet**. For det første vil vi i den allerførste uge af 2009 lave om på indkomsts-katten for 2009, sådan at vi kan gennemføre det længe udtrykte ønske om at **reducere topskatten** i Danmark. Fra 2009 skal ingen skattebetalende dansker betale mere end **50%** i skat af den sidste tjente krone. På sigt kan det godt være ambitionen, at marginals-katten, som det hedder, skal lidt længere ned, til måske 45%, og ja, vi er godt klar over i regeringen, at det giver lidt mere "ulighed" i befolkningen. Men jeg skal understrege, at der vil være mange fordele ved en lavere topskat. Ikke alene vil den gavne 44% af den danske arbejdssytrke, hvoraf mange er lønmodtagere og medlemmer af LO, men den vil også have en opmuntrende effekt til at betale den skat vi nu skal betale. Og så er jeg meget overbevist om, at det vil være en stærk motivationsfaktor for alle til at arbejde lidt ekstra, noget som sandsynligvis bliver ganske nødvendigt hvis vi skal slippe bedst muligt gennem krisen.

Vi har desværre også konstateret, at mens politiet har haft svært ved at holde trit med indbrudstyve og andre forbrydere, har krisen afsløret alt for mange erhvervsfolk, der også har haft det lidt svært med etikken. De værste har været interne opskruede ejendomshandler, men svindelsager som Stein Bagger og Madoff-sagen i USA, hvor der kan være svindlet for op til 50 milliarder dollars, viser også, at de kriminelle ikke kun fanges på gaden.

Jeg har nævnt nogle eksempler her, fra mine dygtige folk i Skat bliver jeg venligst gjort opmærksom på, at der desværre findes masser af sager om folk, der er dygtige til at tjene penge i Danmark men gør hvad de kan for at undgå at betale skat. Danskerne skal lære, at det er lige så slemt at lave sorte penge som at stjæle. For når du ikke betaler din skat, så snyder du hele samfundet.

Derfor har vi også – og denne gang på tværs af hele Folketinget – besluttet, at Danmark som nation ikke alene skal være en førende IT-nation, en førende "Grøn nation", men også en førende nation i verden hvad angår **åbenhed**. Den åbenhed jeg efterlyser, gælder ikke alene den offentlige forvaltning eller pressefrihed, hvor vi allerede har nærved verdensrekord. Nej den gælder også **økonomisk**

åbenhed, hvor vi vil sikre, at alle erhvervsdrivende fra 2009 skal aflægge offentligt tilgængelige regnskaber, med væsentligt større oplysningspligt end tidligere, sådan at vi alle – og ikke kun nogle få skattefolk – kan få bedre indsigt og viden i, hvad der foregår i dansk erhvervsliv.

Vi har også besluttet – med tilbagevirkende kraft for 2007 – at alle privatpersoners årlige skatteregnskab skal være offentligt tilgængeligt på internettet.

Dette kan forekomme som overvågningssamfund, men hvem vi ikke gerne spare måske 10% i skat for til gengæld at være åben om det? Den åbenhed, vi hermed indfører, vil ikke alene sikre et meget højere informationsniveau i det danske samfund som helhed, men vil også sikre, at det bliver væsentligt sværere at lave sorte penge i Danmark, især for de, der tidligere har gjort det i stor stil.

I den åbenhed skal vi naturligvis også sikre, at det bliver offentligt kendt, hvem der rent faktisk betaler skat i Danmark, og hvem der ikke gør det. Jeg deler på den måde overhovedet ikke min tidligere kulturminister (nu justitsminister) Brian Mikkelsen's holdning om, at idrætsindtægter skal være skattefrie. Det skal stå klart for enhver, at dem, der vælger at undlade at betale sin skat i Danmark, heller ikke skal kunne nyde godt af alle de goder, som det danske velfærdssamfund tilbyder.

For en af grundene til, at vi skal sætte skatten ned og have større åbenhed er også, at Danmark – i sin kamp om at opnå meget stor lighed – går glip af rigtig mange dygtige hjerner, der med høj uddannelse og store kompetencer bliver landflygtige på grund af det danske skattetryk. Når vi her tillægger de alt for mange danskere, der bliver skatte-udlændinge når de får udsigt til at tjene mange penge, så har vi et problem i den årligt tocifrede milliard-klasse, der langt overgår de nuværende indtægter ved topskatten. Vi skal have disse dygtige danskere til at blive i Danmark, både ved lavere (men rimelig) skat og ved større åbenhed.

Nok om åbenhed. Der vil sikkert være lidt tumult og lidt ramaskrig, efterhånden som vi åbner op på nettet, men jeg er overbevist om, at få år efter indførelse af denne åbenhed vil vi ikke kunne forstå, hvordan vi kunne fungere uden. Og åbenhed skal naturligvis også gælde for Skat. Her skal vi også se, hvilke selskaber Skat har arbejdet særligt med, og enhver skriftlig kommunikation mellem Skat og virksomheder skal være offentlig tilgængelig.

I forlængelse af åbenheden og nedsættelse af indkomstskatten vil vi også skærpe kravene erhvervsdrivende. En kunde skal kunne få udleveret en gyldig kvittering for ethvert køb fra enhver erhvervsdrivende, og en erhvervsdrivendes manglende evne til at producere en sådan vil medføre øjeblikkeligt bødeforlæg. På kvitteringen skal der naturligvis stå den erhvervsdrivendes CVR nummer, og kvitteringerne skal være unikke nummererede.

Men selvom samfundet vil få mange indtægter på åbenhed, på mere orden, og der vil være en stor dynamisk effekt på nedsættelse af det generelle topskatteniveau, vil der stadig være behov for nedskæringer, og visse steder anderledes beskatning.

Den sværeste af dem alle – som vi har forhandlet på plads med Socialdemokraterne, Enhedslisten og SF i ønsket om åbenhed er, at **arveafgiften skal stige væsentligt**. Nu er det ikke sådan, at den siddende regering ønsker en socialiststat. Men det forekommer helt urimeligt, at man ved hårdt intensivt arbejde bliver beskattet med 68%, men ved at sidde på sin flade røv og være den heldige efterkommer af en velhavende familie kun betaler 15% i

skat. Vi er ikke direkte imod, at formuer går i arv, men med de nuværende regler sikrer vi på den ene side, at velhavende familier kan være det i hundredevis af år, mens ikke-formuende hårdt-arbejdende familier får svært ved nogensinde at nyde lige så godt af det dygtige arbejde, som vi i den grad har brug for i Danmark.

Fremover skal arveafgiften være 50% af boet, og det uanset hvem der arver. Dette vil bibringe adskillige milliarder i årlige indtægter til staten, men det vil ikke gøre meget velhavende familier fattige. Selvom mine kolleger i Venstre vil rase over dette tiltag skal det dog understreges, at de fleste af de, der har haft velhavende forældre også har haft en god og tryk barndom uden materiel nød. De er i *forvejen* overprivilegeret i forhold til de børn, der vokser op af fattige forældre, hvor forældrene måske dør for tidligt men uden at efterlade andet end oprydning til børnene. Det er regeringens politik, at der skal være lige muligheder for alle, uanset socialt lag, og med denne arveafgiftsændring sikrer vi, at disse muligheder bliver langt mere lige, idet der bliver mere beskatning af arv og mindre af arbejde.

Vi skal desværre også ind og kigge på en lang række af de fradrag, som mange højtlønnede og godt indtjenende danskere har. For mens vi sætter topskatten ned, så har vi samtidig besluttet at **afskaffe kommandit-selskabs-strukturen**, hvor det alene drejer sig om at spare i skat, ved at købe erhvervsejendomme, der giver store afskrivninger, selvom ejendommene egentlig ikke mister værdi. De sidste par år har prissætningen af erhvervsejendomme været helt ude af trit med almindelig driftsøkonomisk tankegang, især fordi det har været muligt med den skattespekulation. Per 01JAN09 afskaffer vi muligheden for at stifte kommanditselskaber, og de eksisterende selskaber skal likvideres ellers omdannes til anparts- eller aktieselskaber inden udgangen af 2013.

Vi har også kig på **momsen**. Den er med sine 25% det højeste i EU. Og selvom jeg udmærket ved, at det ikke gælder om at finde laveste fællesnævner i EU, så er det stadig en meget høj afgift der pålægges enhver privatperson, for hver enkelt varetransaktion. I første omgang vil vi ikke sænke den, og den skal heller ikke afskaffes, men som en langsigtet vision kunne jeg godt forestille mig, at den blev reduceret til 20%, men først når vi synes, at vores skattetryk har nået et rimeligt niveau.

Jeg er også – efter længere overvejelser – blevet enig med vores politiske forhandlingspartnere om, at der **bliver ikke nogen bankpakke II**. Vi skal ikke bruge skatte kroner på at give bankerne statsstøtte, og den måde, vi i givet fald ville skulle give statsstøtte på, for at få gang i erhvervslivet, risikerer at ramme alt for meget ved siden af ved en ensidig fokus på bankerne. Vi skal ikke undlade at konstatere, at bankerne selv har taget alt, alt for store chancer og risici de seneste år, og at bankerne selv er udtryk for en rendyrkelse af de markeds mekanismer, vi har generelt tilslutter os. Og vel skal der regulering til – vi overvejer i øjeblikket hvordan vi kan sikre, at reguleringen fortsat svarer til markedets og samfundets behov – men vi skal ikke risikere at poste milliarder efter milliarder ind i banksektoren.

De lempelser i skattetrykket, den åbenhed, og de øvrige besparelser vi vil iværksætte, forventer vi bliver væsentligt mere effektfulde end en eventuel statsstøtte til banker, for at de kan tillade sig at tage en større risiko end de ellers ville gøre, hvis de alene tænkte kommercielt.

Den anden store skatte-spare-model, som højtlønnede benytter sig af er pensionsordninger. Jeg kan som statsminister godt blive lidt bekymret over, hvor fornuftigt det er med vores pensionsordning, når jeg ser, hvor mange millioner

pengeinstitutterne bruger i markedsføring i kampen om at kapre pensionskunder. Der må være *rigtig* mange penge at tjene på at få pensionskunder.

Regeringen går generelt ind for pensionsopsparing, men vi kan se, at det er nødvendigt med justeringer. For det første vil vi **kræve større gennemsigthed af pensionselskaberne**, vi vil lave maximum-grænser for, hvad pensionselskaberne kan tillade sig at forlange i gebyrer for at opsiges eller flytte pensionsordningerne, og vigtigst af alt vil vi lave en topgrænse for, hvor meget du årligt kan indbetale skattefrit i pensionsopsparing. Grænsen bliver i 2009 180.000,- DKK, og hvis du synes det er for lidt, gør vi venligst opmærksom på, at det er en positiv problemstilling du er ude i, og at du er meget velkommen til at spare op i privat regi – når du har betalt din skat.

Der er dog andre steder, hvor vi også skal spare på vores allesammens penge i fremtiden. Den mest oplagte – og det er noget vi skal bruge tid på i 2009 – er at vi vil **afskaffe landbrugsstøtten totalt**. Dette er dog en EU-sag, men jeg konstaterer, at EU giver hele 330 milliarder DKK i landbrugsstøtte, svarende til 43% af hele EU's budget. I Danmarks tilfælde drejer det sig om cirka 12 milliarder kroner hvert eneste år. Den nuværende landbrugsaftale med EU har landboorganisationerne af en eller anden årsag fået fastlåst til 2013, og selvom vi har en dansk landbrugskommissær, Mariann Fischer Boel, der siger, at vi nok skal give støtte 10-20 år endnu, så har jeg – igen på tværs partierne i Folketinget – opnået enighed om, at Danmark under ingen omstændigheder vil deltage i flere landbrugsaftaler fra 2013. Dansk Landbrug har hermed fortsat 5 år "på støtten" og har hermed mulighed for at tilrettelægge sin landbrugsproduktion herefter. Den danske deltagelse i EU bliver fra 2013 uden deltagelse i – og betaling til – landbrugsstøtten.

Denne afskaffelse af landbrugsstøtten vil muligvis få vidtrækkende konsekvenser for dansk landbrug, hvis de ikke når at tilpasse sig i tide, men jeg er overbevist om, at det samtidig vil være atter en milepæl i at støtte den økologi og det grønne miljø, som regeringen også arbejder for, og det vil bestemt være en fordel, både for miljøet og for dansk livskvalitet, hvis noget af den nuværende mindst rentable landbrugsjord bliver retableret som naturområder.

Hvis jeg skal fortsætte regeringens overvejelser om udnyttelse af vores begrænsede danske arealer, har vi et vigtigt punkt, hvor vi bestemt ikke har opnået enighed med Dansk Folkeparti, men har fået støtte fra socialdemokraterne og de radikale, er, at vi skal ændre vores sommerhuslovgivning væsentligt. Den vigtigste sag er, at vores **særlov om at udlændinge ikke må købe sommerbolig i Danmark skal afskaffes**. Vi kan ikke se os selv i øjnene, når vi køber ødegård i Sverige, sommerhus i Frankrig, ferielejlighed i Tyrkiet, og samtidig ikke vil have, at vores gode tyske naboer ikke må købe vores sommerhuse, kun leje dem. Selvfølgelig må tyskere, svensker og alverdens andre folkeslag have lov til at købe vores faste ejendom, som de altid har måttet, *herunder* vores sommerhuse. Vi skal endda også overveje, om vi nu behøver skelne så skrappt mellem sommerhus og ikke-sommerhus. Det er fint vi holder fast i de skrappe krav til isolering, lys og livskvalitet i vores boliger, og en del af disse regler skal også gælde for sommerhuse, og selvfølgelig skal hele regelsættet anvendes, hvis sommerhuse skal anvendes som helårsbolig.

For at afslutte debatten, også om sommerhuse til udlændinge, skal det også understreges, at regeringen – som led i at skære ned på skatten på arbejde, også har til hensigt at sikre en rimelig beskatning af fast ejendom i Danmark, og på sigt må vi som danskere forvente, at denne **ejendomsbeskatning bliver større, end tilfældet er i dag**. Derfor er det naturligvis uundværligt med vores

offentlige vurderinger, som Kristian Jensen var lige ved at afskaffe under en af mine udlandsrejser i løbet af 2008.

Danmark er et ørige. Vi er søfolk. Havet er vores nabo, intet sted i landet er vi mere end 50 kilometer fra åbent hav. Vi elsker havet, og vi elsker at kigge på havet. Alligevel har vi meget strikse regler for, hvor vi må bo, og hvor vi må lægge vores sommerhuse. Heldigvis har fiffige ejendomsudviklere fundet en lang række smuthuller i den lov, som Svend Auken har indført for godt 15 år siden, og som jeg har kæmpet indædt imod, nemlig reglerne (forbuddene) om **kystnær bebyggelse**. Den generelle regel er, at sommerhuse ikke må lægge nærmere end 3 kilometer fra havet! Så er der alle undtagelserne, hvor man må bygge ned til 300 meter fra havet. Så faktum er, at vi alle er samlet inde i landet, mens kun de privilegerede bor i nærheden af havet, i de huse der blev bygget før loven trådte i kraft.

Det er regeringen politik at skabe livskvalitet for alle, og vi er overbevist om, at vi sagtens kan skabe og vedligeholde et grønt og levedygtigt samfund, selvom flere af os bor i kystnære områder. Vi skal naturligvis ikke bebygge hele landet med skyskrabere ud til vandet, som de gjorde det i Spanien i de glade 70'ere (som i øvrigt var starten på Spaniens omdannelse af diktatorisk u-land til et velstående EU-medlem), nej vi skal gøre det på vores danske måde, der i højere grad tillader omdannelse af kystnær landbrugsjord til beboelse. Og vi skal naturligvis fastholde kystretten for befolkningen i hele landet. En liberalisering på denne bebyggelsesret vil også give meget bedre udviklingsmuligheder for de økonomisk svagere regioner i Danmark såsom Lolland og Bornholm.

Danmark er som nævnt et ørige med mange øer, og vi har ikke alene været dygtige søfolk, men er de sidste 100 år også blevet rigtigt dygtige til at **bygge broer** i mere end én forstand. Der er mange ting i den danske infrastruktur, som vi skal forbedre, og jeg vil kort skitsere vores vigtigste opgaver for 2009: Jeg er personligt meget glad for, at 2008 blev året, hvor vi endelig fik underskriften på at bygge Fehmern-forbindelsen. Det vil være et stort fremskridt, ikke kun for Danmark, men for Europa, når vi frit og uhindret kan spare 150 kilometer eller en lille times sejlads med deraf følgende ventetid og høje færgebilletpriser. Der er langt til 2018, men det understreger blot, at det er vigtigt at handle nu for at opnå ting i fremtiden. Mange af Danmarks store infrastrukturprojekter er undervejs i årtier, og det er meget nødvendigt med den langsigtede tænkning når vi taler infrastruktur.

Der er dog et par offentlige meget store investeringer, som vi vil tage hul på starten af i 2009 også. En af disse er den igennem snart 150 år ventede **faste forbindelse mellem Helsingør og Helsingborg**. Vi har allerede set, hvilke fantastiske fordele vi har fået ud af at knytte København og Malmø nærmere sammen, og jeg tror, at vi på samme måde vil blive mindst lige så positivt overraskede over de gevinster, der ligger på begge sider af Sundet – og i Europa generelt – hvis når vi får gennemført dette projekt. Jeg mener ikke nødvendigvis, at det offentlige skal investere sig ud af krisen, men jeg mener dog, at dette brobyggerprojekt – der formentligt bliver en mægtig god forretning over en 20-30 års sigt – skal iværksættes snarest muligt. Jeg har bedt den ellers afgåede trafikminister Flemming Hansen om personligt at stå i spidsen for netop at gennemføre dette projekt, og jeg ved, at han allerede i næste uge har møder med både den svenske regering og de lokale politikere i Helsingør og Helsingborg. Det er regeringens ønske, at vi får lavet en fast aftale med svenskerne om denne faste forbindelse allerede i 2009.

Vi har de seneste par år også høstet stor erfaring med de motorvejsstrækninger vi har lavet med støjbegrænsende asfalt, samt med støjværn i bynære zoner, og det er ønsket at vi skal fortsætte denne udvikling. Vi har også bedt

Vejdirektoratet om at udarbejde et notat til, hvor vi på de danske motorveje kan sætte farten op, og jeg skal oplyse om, at det er regeringens politik, at vores infrastruktur skal være så velfungerende som mulig, og at dette også indebærer, at vi skal kunne køre hurtigt på de strækninger, hvor forholdene tillader det. I første omgang vil vi arbejde for at udvide omfanget af strækninger, hvor vi må køre 130 km/t, og jeg forudser også, at vi et par år ud i fremtiden vil have strækninger i Danmark, hvor vi kan tillade 140 eller **150 km/t**.

Landevejene er vigtige forbindelsesled mellem vores byer, især i provinsen. Desværre er landeveje også de farligste at trafikere for alle slags bilister. Det er derfor en fornøjelse, når vi kan bygge motorveje, der kan aftage presset fra de livsfarlige landeveje, og på de eksisterende landeveje vil vi implementere **rumleriller** landsdækkende indenfor de næste 5 år.

Trafik er altid en afvejning mellem at komme hurtigt og effektivt frem, og samtidig er der forbundet en livsfare ved at bevæge sig i trafikken. Selvom det er moderne at sige, at ethvert menneskeliv, der mistet i trafikken er et for meget, så ved vi også, at samfundet har en vis risiko ved meget bevægelse, og det er heldigvis lykkedes at holde de dræbte på et forholdsvis lavt niveau. Men vi har igennem de seneste par år oplevet adskillige historier på trafikdræbte, der alene er omkommet fordi de har været udsat for en anden persons uansvarlige kørsel. I de tilfælde, at ofrene er overlevet har vi oplevet, at den uansvarlige trafikant nærmest er sluppet ud af fængslet før ofret er kommet fra sygehuset. Vi har allerede strammet reglerne én gang, men vi er nu enige om, at **vold eller drab i trafikken som følge af uansvarlig kørsel** skal dømmes efter samme paragraffer som anden vold eller drab i samfundet.

Hvis vi bliver ved bilerne, så skal jeg gøre opmærksom på, at vi også vil gøre op med den eksisterende bilafgiftspolitik, der er ganske urimelig for danske familier. For i vores land er det jo reelt sådan, at vi skal betale dobbelt så meget for bilen for at få lov at køre mere end 2 personer i den! Det burde da være omvendt, at jo flere der kan være i bilen, desto billigere bliver beskatningen, sådan at vi kan skåne miljøet ved at rejse flere sammen. Danmark er det land i verden, hvor bilbeskatningen er allerstørst, og den rekord er vi ikke stolte af. Vi skal have en samlet nedsættelse af byrden på privatbilismen, ikke fordi vi ikke vil beskatte den, for det vil vi gerne, og det skal vi også, men der er grænser, som vi gennem de sidste årtier har overskredet. Vi kan dog sikre en rimelig neutral omlægning ved helt at **afskaffe gulpladebiler** og sikre en ens beskatning på alle biler, uanset om det er til erhverv eller privat brug. Denne beskatning må i første omgang ikke være over 80% af bilens importværdi, hvilket betyder, at erhvervslivet skal bære en større del af byrden, til fordel for danske børnefamilier, der har behov for, at mange kører sammen i én bil. Vi vil fortsat via afgiftsreglerne arbejde for, at de mest sikre biler – ikke kun for chaufføren men også for omverdenen og miljøet – bliver de biler, der får relativt lavest beskatning. Bilbeskatningen vil blive omlagt for alle nye biler der indregistreres i Danmark per 01JUL09, og eksisterende biler på gule plader skal udfases senest 31DEC13, men kan omregistreres efter 01JUL09 efter de ny afgiftsregler.

I den sædvanlige stil med åbenhed skal vi naturligvis også gøre vores danske **nummerpladsregister offentligt tilgængeligt**, sådan at alle kan se, hvem der ejer og bruger hvilke biler i trafikken.

Der bliver talt meget om **jernbanerne** i disse dage, ikke mindst med de meget forsinkede IC4-tog, der som bekendt kører på diesel, men også om det nedslidte skinnenet. Jeg bliver nødt til i år at gøre omverdenen opmærksom på, at vi skal ikke se på jernbanerne som en religion. Der er andre alternativer til jernbaner for den kollektive trafik. Jeg er personligt ikke overbevist om, at når vi laver hele det

store fine regnestykke, og medtager både økonomi og miljø, at det nødvendigvis er så godt at afholde så store offentlige udgifter til et jernbanenet. Jeg er personligt glad for at rejse med tog, men alting har en pris, og vi skal i 2009 nøje gennemregne, hvor stor prisen egentlig er. Vi har allerede konstateret, at vi har anvendt 114 mio kroner alene i 2008 på at køre 7 personer dagligt fra Nykøbing Falster til Gedser. Der er sikkert andre af disse del-regnestykker, vi skal gøre os, og selvom det er svært og farligt at tænke sig, så skal vi nok overveje at give **privat bustrafik lidt færre hindringer i fremtiden.**

En anden meget magtpåliggende ting for mig at få opstartet i 2009 er anlæggelsen af en ny **lufthavn i Østdanmark/Storkøbenhavn** i løbet af 2009. her er investeringen rent økonomisk langt mindre end en Øresundsbro, og netop 2009 bliver næppe året, hvor Københavns Lufthavne bliver overbebyrdet. Men som med de faste forbindelser tager det tid at etablere en lufthavn, og Trafikministeren afsøger for tiden relevante lokationer og private investorer, så vi kan få et alternativ til Københavns Lufthavne A/S senest i 2015.

Dette initiativ skal først og fremmest ses i lyset af, at udviklingen i flytrafikken – krisen til trods – i fremtiden forventes at stige væsentligt mere end den generelle samfundsudvikling. Der ligger også fortsat meget store udviklingsmuligheder i økonomisk og effektiv flyvning med mindre fly, hvor verdenssamfundet kan stå foran en revolution indenfor de nærmeste 10 år. Det andet er det faktum, at mange af Europa's lavprisselskaber kvier sig ved at have Kastrup som lufthavn, da priserne er ganske høje. Og sidste men bestemt ikke uvigtig årsag er at vi som samfund ikke bryder os om monopoler, og det er netop hvad Kastrup Lufthavne er. Selvom staten Danmark stadig ejer 38% af selskabet, er majoriteten ejet af en australsk kapitalfond, der – uanset deres venlige udtalelser – tænker mere på at tjene penge end på Østdanskeres behov for billig og effektiv flytransport. Endelig vil en lufthavn placeret Vest for København også på sigt blive væsentligt lettere at nå frem til for alle danskere, der bor både Nord og Vest for København.

Ja, vi talte religion. Jeg har tidligere udtalt, at der er for meget religion i det offentlige rum, og det er også noget, vi vil gøre noget ved i 2009. Vi har jo i Danmark en **folkekirke** – folkets kirke, som er ejet af staten, og en af mine nære medarbejdere er kirkeminister, og undervisningsminister samtidig, endda. I vores debat med omverdenen vil jeg som statsminister gerne fremstå som uafhængig af religiøse overbevisninger, men alligevel bliver jeg gang på gang på mine udlandsrejser skudt i skoen, at Danmark jo har en nationalkirke, og at det er svært at forholde sig neutralt religiøst når man selv har en kirkeminister ansat.

Nu er det ikke nødvendigvis fordi jeg ønsker at privatisere kirken, for jeg erkender, at religion er en af menneskeheden's største og sværeste kimen til intolerans og krig mellem mennesker, og Danmark står i virkeligheden ganske godt med at have en folkekirke, som vi alligevel ikke ved, om vi tror på. Men som med så meget andet i 2009, så må nok være nok, og vi må tage stilling til det fundamentale spørgsmål: "Er vi et samfund der skal tro på en gud, eller er det en privat sag?" Jeg har tænkt over det, ja jeg har jo allerede givet svaret for nogle år siden, at religion er en privat sag. Så **vi må i 2009 gøre op med folkekirken som folkereligion** og så lade oprigtigt religiøst interesserede tage sig af den sag. Den reelle adskillelse mellem stat og kirke skal gennemtænkes grundigt, for jeg ønsker bestemt ikke et samfund, hvor religiøse kræfter blandes for meget med privatkapitalisme, og hvor religion får for stor en magt. Religion skal kontrolleres af samfundet som enhver anden erhvervs-mæssig virksomhed, og da religion i den grad er en styring af følelser, langt ud over almindelig erhvervs-virksomhed, med efterfølgende mulighed for manipulation heraf, skal vi

passe ekstra godt på, at vi ikke med en adskillelse af kirke og stat skaber grobund for mere fanatisk religion.

De første skridt vi skal tage i 2009 er, at vi skal sikre, at det i første omgang ene og alene bliver den frivillige kirkeskat, og ikke andre skatter, der finansierer driften og vedligehold af kirkelige aktiviteter. I 2009 skal vi også flytte hele navneregistreringen og andre folkeregister-opgaver, som kirken hidtil har varetaget, væk fra kirken og ind i vores almindelige indenrigs-ministerielle opgaver. Vi skal med det samme gøre det lettere for skatteborgere at vælge kirkeskatten fra, via internettet, og ikke som nu, med en besværlig proces, som de fleste ikke kan overskue, og derfor, traditionen tro – altid betaler sin kirkeskat.

Vi skal som samfund også komme til anerkendelsen af, at mange af de eksisterende kirker på sigt kan blive samlingssteder, der ikke nødvendigvis har religiøs tilgang.

Jeg vil efter disse forenklinger nedsætte et kommissorium, der skal tage stilling til den videre "skilsmisse" mellem kirke og stat, og her skal vi naturligvis kigge rundt blandt vores nabolande (som Sverige og Frankrig) der har lykkedes med en adskillelse.

Jeg vil gerne rette en stor tak til kirkens folk for året der gik, men samtidig understrege, at kirken må forvente at få tildelt væsentligt færre ressourcer i fremtiden.

Samtidig vil jeg endelig gøre op med faget "**kristendom**" som alle børn fra 1. klasse har haft på skemaet de sidste mange hundreder af år. Vi vil gerne lære vores børn om kristendom, og om andre religioner, men det hører ikke til i en førsteklasse og har egentlig aldrig gjort det. Min undervisningsminister Bertel har sagt, at de overvejer netop nu, hvilket fag, der skal erstatte "kristendom" efter sommerferien 2009, det bliver formentlig blot integreret i de andre fag som matematik, dansk, idræt, og så er det tanken, at børnene fra tredje klasse skal have et fag der hedde "demokrati".

Og her kommer jeg tilbage til vores alle sammens højt elskede dronning, der holdt nytårstale i går. Hun slutter jo sin nytårstale med ordene "Gud bevare Danmark", og med en adskillelse mellem stat og kirke er det også min opfattelse, at vi ikke nødvendigvis skal tage vores monarki som givet. Ikke at vi ikke alle elsker og respekterer vores dronning, og kronprinsen, men et monarki er nu et levn fra gamle dage. Jeg vil derfor sikre, at vi ved hvert folketingsvalg **holder afstemning om, hvorvidt vi fortsat ønsker at bevare monarkiet**, og hvis det viser sig, at der er flertal for at afskaffe monarkiet ved 3 folketingsvalg i træk, skal vi tage konsekvensen og afskaffe det. Jeg tror dog ikke det ændrer noget som helst på vores nuværende situation, og så meget skønnere er det at være en del af et monarki. Men det er vigtigt for os som nation, at monarkiet et noget som folket vælger, og ikke blot et privilegium for en udvalgt slægt som går i naturlig arv.

Nu kan vi snart gå i gang med 2009, men inden året rigtigt bryder ud, retter jeg igen mine tanker til de soldater, der er udstationeret i Afghanistan, hvor vi nu har været i 4 år. I den tid, vi har været der, er krigen spidset til. Vi har set danskere blive fløjet hjem i kister. 22 dødsopfre i alt har krigen krævet for Danmark. For den anden part – talibanere, al-qaida og andre såkaldte terrorister, har lidelserne formentlig været 10- eller 100-fold større. Krig er et meget stort offer, og i en krig er der sjældent andet end tabere. Jeg ved godt at jeg har sagt, at det er nødvendigt for at befri Afghanistan at være krigsførende fjernt fra Danmarks egne grænser, men som tiden går, konstaterer vi – i lighed med invasionen af

Irak – at krigen skaber mere krig end fred, og at alverdens fanatikere samles i Afghanistan, og tit får støtte af lokalbefolkningen i krigen mod os, der betragtes som besættelsesmagt. Men nogle gange tænker jeg også på, at vi ville blive sure på saudi-araberne, hvis de besatte Danmark med tusindvis af soldater for at udrydde alle pornoblade og pornofilm, fordi de ville være sikre på, at vi ikke tog dem med, hvis vi nogensinde fandt på og fik lov til at tage til Saudi-Arabien. Ja sådan ser de det nok, afghanerne, og selvom jeg stadig er af den opfattelse, at jeg hellere vil støtte et korrupt muslimsk såkaldt demokrati end talibanerne, så må vi erkende, at 2009 bliver året, hvor vi skal erkende at vi ikke har råd til den slags. Skulle vi endelig en dag få brug for soldater, kan vi med sikkerhed også finde nogle andre brændpunkter på jorden, hvor kampen for at bevare menneskeliv og livsværdier reelt ville være større end i Afghanistan. Med andre ord: **Vi siger farvel og tak i Afghanistan**, og jeg er sikker på, at Barack Obama vil tage den samme beslutning i løbet af 2009 – måske lidt mere diplomatisk end jeg netop har gjort. Danmark sparer cirka 5 milliarder kroner årligt ved at trække sig ud af Afghanistan.

Det bliver hermed også 2009, hvor vi får **afskaffet værnepligten** endeligt. Værnepligten er et levn fra svundne tider, hvor man – hvis man ikke kunne opnå andet hos godtfolk – i det mindste kunne tvinge dem til at stå til rådighed for kongen med deres liv og levned. Værnepligten er efterhånden afskaffet i de fleste demokratiske lande, og ikke alene er den et urimeligt og utidigt indgreb hos de unge danske mænd, det er også misbrug af ressourcer at sætte folk til noget, de ikke nødvendigvis er motiverede for og kompetente til, og ikke mindst er det en urimelig kønsmæssig forskelsbehandling vi hermed sætter punktum for. Vi vil naturligvis fortsat give det danske forsvar muligheden for at indkalde alle unge mennesker til en orienterende samtale, og selve tanken om at indrullere unge mennesker i det danske forsvar for en kortere periode skal også bevares, men ikke længere ved tvang.

Der bliver mange andre arbejdsopgaver for regeringen og Folketinget i 2009 og de kommende år, og med de tiltag, vi her sætter i gang, vil jeg tillade mig fortsat at have optimistens forventningsfulde glæde.

Vi skal dog igennem nogle hårde måneder, før vi kan se imod lysere tider.

Til jer, der sidder hjemme i stuerne, og til hele det danske folk, er mit gode råd for 2009: Vær flittig! Med denne pakke til det danske samfund, som jeg her har skitseret, vil de fleste danskere med reelt og fast arbejde få væsentligt flere penge mellem hænderne end i tidligere år, på trods af, at vi kalder 2009 et kriseår. Det vil fremover meget bedre kunne betale sig at arbejde i Danmark, uden dog, at de svageste i samfundet får ringere vilkår.

Med de foreslåede skattelettelser på arbejde, vores infrastrukturprojekter og større åbenhed i samfundet kan vi sikre vores velfærdssamfund og vores fælles ambition om at gøre Danmark til verdens bedste land at leve i.

Så har jeg kun tilbage at ønske et dig godt og lykkebringende 2009.

Godt nytår!

Teksten er skrevet af Ole Egholm, Augustvej 60, 2730 Herlev, hvis han havde kunnet skrive manuskriptet til Anders Fogh's nytårstale 1. januar 2009. ole@pose.dk.